

O KOŤÁTKU, KTERÉ ZAPOMNĚLO MŇOUKAT

V jednom domě žilo koťátko. Bylo tam veselo. Koťátko si hrálo celé dny se štěňátky, a tak se stalo, že zapomnělo po kočičím způsobu mluvit a dovedlo jenom: „Haf, haf, haf.“

A když jednou dostalo koťátko velký hlad a chtělo si hospodyni říci o mléko, nevědělo jak.

Hladové koťátko běhalo po dvoře a naříkalo. Potkal je kůň a ptal se: „Copak se ti, koťátko, stalo? Proč pláčeš?“

A koťátko odpovědělo: „Mám velký hlad, ale zapomnělo jsem, jak to mám hospodyni říci.“

„Ale vždyť to není tak těžké,“ smál se kůň. „Já tě tomu hned naučím. Jdi k hospodyni a řekni: „Hi-hi-hi! Uvidíš, že ti dá jíst.“

„Ach ne, ne!“ plakalo koťátko. „Koťátka takhle o jídlo neprosí.“ A šlo smutně dál, až potkalo krávu. „Proč pláčeš, koťátko?“ ptala se kráva.

„Mám veliký hlad, ale zapomnělo jsem, jak mám hospodyni říct o jídlo,“ odpovědělo koťátko.

„Ale to je docela snadné,“ pravila kráva. „Řekni jenom: Mú-mú-mú! A hned jídlo dostaneš.“

„Ne, ne!“ plakalo koťátko. „Tak koťátka o jídlo neprosí. Tak prosí jenom kravičky.“

Na zahradě potkalo koťátko kozičku. A když kozička uviděla uplakané koťátko, hned se ptala: „Proč pláčeš, koťátko?“

„Mám velký hlad a nevím, jak si mám říct hospodyni o jídlo.“

„Já tě tomu naučím,“ povídá kozička. „Jdi a řekni jen: Mé-mé-mé! A hned dostaneš jíst.“

„Ó ne!“ plakalo koťátko. „Takhle koťátka o jídlo neříkají. Ach, já ubohé koťátko, už vidím, že musím umřít hladem.“

A koťátko naříkalo, že ani na cestu nevidělo, až by málem vrazilo do starého kocoura.